De geheime operatie

Henriët Koornberg-Spronk

Met illustraties van Hester van de Grift

Wij zijn:	Marit, Fabio, Carlijn en Esmée
Leeftijd:	11-12 jaar
We wonen in de:	Kastanjestraat
Onze school heet:	De Zonnestraal
We zitten in groep:	8
Ons favo-eten:	brownies, broodjes knakworst, pizza's
We zijn dol op:	sporten, chillen, onze honden
We hebben een hekel aan:	gezeur
We gaan nooit de deur uit zonder:	onze mobiele telefoon
Later worden we:	onszelf

Woordenlijst Italiaans-Nederlands

In het verhaal worden enkele Italiaanse woorden gebruikt. Achter elk Italiaans woord staat een getal. Achter in het boek vind je een woordenlijst Italiaans-Nederlands. Zoek in de lijst het getal op en ontdek wat de Nederlandse vertaling is. Zo leer je tijdens het lezen ook nog een beetje Italiaans ;-)

1. Bestelbusje

Maandag, 7.41 uur

'*Buongiorno*[1]!' Fabio zwaait enthousiast naar zijn vriendinnen. Ze staan met hun honden op de groenstrook.
'Hé Fabio, alles goed?' vraagt Marit.
'Kan niet beter! Vlekkie is geslaagd voor de puppycursus!'
'Echt? Wat gooooeeeed!' roept Esmée.
Carlijn hurkt neer voor Vlekkie en aait hem. 'Toppertje!'
'De hondentrainer zei wel dat Vlekkie een talent heeft voor stout zijn.' Fabio grinnikt.

Carlijn pakt Vlekkies kop tussen haar handen. 'Lief stout, bedoelt hij zeker!'
'Heeft 'ie dat van zijn moeder?' Marit kijkt Carlijn vragend aan.
'Nee, Vicky is volgens mij nog nooit stout geweest.'
'Dan heeft 'ie dat talent van zijn vader geërfd,' zegt Fabio.
Carlijn grinnikt. 'Dat moet dan haast wel.'
'Kom, laten we naar het uitlaatveldje gaan. Splinter is niet meer te houden.' Marit wordt bijna meegesleurd door haar hond.
Fabio gniffelt. 'Ik denk dat Splinter heel goed zou zijn in touwtrekken.'
Marit knikt. 'Dat denk ik ook. Zouden er touwtrekwedstrijden voor honden bestaan?'
Carlijn schiet in de lach. 'Vast wel. En anders beginnen we een competitie tussen onze eigen honden.'
Marit proest het uit. 'Wedden dat Splinter dan wint.'
'Zeker weten!' roept Esmée.
Na de uitlaatronde lopen ze terug naar huis. Een bestelbusje passeert hen en rijdt de Kastanjestraat in.

Fabio kijkt het busje na. ‘Huh, van wie is dat busje?’
Esmée haalt haar schouders op. ‘Geen idee, nog niet eerder gezien.’
‘Ik ook niet,’ zegt Carlijn.
Marit blijft even stilstaan. ‘Hé, hij stopt bij het huis naast mevrouw Van ’t Hek.’
De andere drie houden hun pas ook in.
‘Daar woont toch niemand? Staat al jaren leeg.’
‘Misschien is het nu wel verkocht.’
‘Wie wil er nou in zo’n krot wonen?’
Dan gaan de portieren open. Er stappen twee vrouwen uit. Ze praten met elkaar.
‘Wie zijn dat?’ fluistert Fabio.
‘Ik ken ze niet.’
‘Ik ook niet.’
‘Waarschijnlijk de nieuwe bewoners.’
Een van de vrouwen opent de achterdeuren van het busje. Dan beginnen ze allebei tassen en dozen naar binnen te sjouwen.
‘Is het al zo laat?’ zegt Carlijn opeens.
Esmée kijkt ook op haar telefoon. ‘Over tien minuten gaat de bel al!’
‘Laten we snel de honden naar huis brengen. Dan zien we elkaar straks bij het zebrapad, oké?’ zegt Marit.
‘Check!’ roept Esmée.
‘Fabio, kom je ook?’ Carlijn trekt aan zijn jas.
Fabio schrikt op. ‘Hè, wat?’
‘We moeten naar school!’
‘School boeit niet. Dit is veel interessanter.’ Hij wijst naar het busje.
‘Nou, dan moet je het zelf maar weten. Wij gaan.’
Fabio’s ogen blijven op het busje gericht. ‘*Arrivederci*[2]!’

2. Briefje

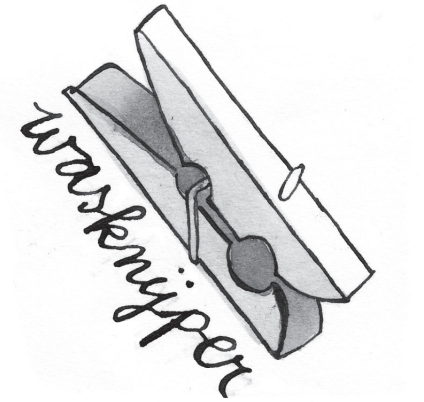
Maandag, 8.53 uur

'Meneer Monsori, waar dachten wij heen te gaan?' Meneer Van Riet staat met zijn armen over elkaar in de gang.
Fabio staat op de eerste traptrede en draait zich om. 'O, hallo, meneer Zeur... eh... Van Riet, sorry dat ik een beetje te laat ben.'
'Een beetje te laat? Je had drieëntwintig minuten geleden binnen moeten zijn.' De conciërge tikt op zijn horloge.
'Ja, ik weet het, maar ik heb er een heel goede reden voor.'
'Dat zeggen ze allemaal. Loop maar even mee voor een briefje.'
In zijn hoofd maakt Fabio snel een optelsom. Was dit nou de tweede of derde keer?
'Aha, ik zie in het systeem dat dit je derde briefje is. Dat wordt weer vroeg opstaan, meneer Monsori.' De conciërge lacht triomfantelijk.
Fabio zucht diep. Wat een ellende.
'Komende twee weken elke ochtend acht uur aanwezig voor klusjes.'
Meneer Van Riet overhandigt hem het briefje.
'Lekker dan,' mompelt Fabio.

'Ah, kijk eens wie we daar hebben!' roept meester Wasknijper*, wanneer Fabio de klas binnenloopt. 'Je hebt de dagopening gemist. Was je de tijd vergeten, of zo?'
'Ja, en Zeurpiet viel me lastig.' Fabio legt het briefje op het bureau van meester.
'Hoe noem je de conciërge?' vraagt meester.
'Eh, meneer Zeurpiet,' antwoordt Fabio.

* Die bijnaam heeft Fabio in groep 7 voor meester Wasmeijer bedacht. Sinds die tijd moet de hele klas hem zo noemen ☺

Er klinkt geroezemoes in de klas.
Meester Wasknijper kan een glimlachje niet onderdrukken. ‘Arme meneer Van Riet. Hij doet zo zijn best.’
‘Om mij het leven zuur te maken, ja.’
‘Als jij netjes op tijd komt, heb je geen last van hem.’
Fabio loopt mopperend naar zijn plek.
‘Trouwens, heb je voor iedereen op school een bijnaam bedacht?’ vraagt meester.
‘Nee, alleen voor u en meneer Zeurpiet. Maar meester Wasknijper is een eretitel, hoor. Zeurpiet niet.’
‘Gelukkig maar, ik ging even twijfelen.’ Meester knipoogt naar Fabio. ‘Ga maar snel zitten, want ik wilde net wat gaan vertellen over ons nieuwe project.’

Fabio ploft neer op zijn stoel.
‘Heb je nog wat gezien?’ fluistert Esmée naast hem.
Marit en Carlijn draaien zich naar Fabio en Esmée om.
‘Ja, jullie hebben zoveel gemist,’ fluistert Fabio.
Marits ogen worden groot. ‘Wat dan?’
‘Ik sta hier, hoor!’ roept meester.
‘Sorry, meester Wasknijper! Marit en Carlijn vielen me lastig.’ Fabio wijst naar de twee meiden voor hem.
‘O, niet waar!’ roept Carlijn boos.
‘Alles leuk en aardig, maar vanaf nu is het stil en kijken jullie deze kant op.’ De meester klinkt streng.
De vier vrienden knikken en gaan kaarsrecht zitten.
Meester Wasknijper gaat voor het digibord staan. ‘Het laatste jaar op de basisschool is heel belangrijk. De eindtoets komt eraan en jullie kunnen open dagen gaan bezoeken van middelbare scholen. Ik raad jullie aan om daar naartoe te gaan, zodat jullie de sfeer een beetje kunnen proeven.’
‘Niet nodig!’ roept Fabio.

Meester kijkt hem vragend aan. 'Waarom niet?'
'Ik ga sowieso naar de sporttalentenschool.'
'Ja, jij weet al precies wat je wilt, maar dat geldt niet voor iedereen. Jullie krijgen zo een scholengids van mij, waarin alle middelbare scholen in de omgeving staan. Er zit ook een kalender in met de data van de open dagen.'
Meester legt een grote stapel neer op het tafeltje van Amira. 'Wil jij ze even uitdelen?'
Amira knikt en loopt de klas door.
Meester gaat op het puntje van zijn bureau zitten. 'Je zou denken dat de score van de eindtoets het allerbelangrijkst is, maar dat is niet zo.'
'Mijn moeder zegt van wel!' roept Amira.
'Maar wat is dan wel het allerbelangrijkst?' vraagt Sem.
'Je moet erachter zien te komen waar je goed in bent, wat jouw unieke talent is.'
'Ik ben nergens goed in.' Carlijn staart voor zich uit.
Marit stoot haar aan. 'Jawel, in brownies bakken!'
'Is dat ook een talent dan?'
Meester knikt. 'Zeker weten! Als je mij brownies zou laten bakken, kwam er niet veel van terecht. Grote kans dat ik alles laat aanbranden.'
'Of dat de oven in de fik vliegt!' roept Fabio.
De meester schiet in de lach. 'Ik mag van mijn vrouw niet eens in de buurt van de oven komen.'
Alle kinderen liggen in een deuk.
'Hopelijk kunt u wel een baby verzorgen,' zegt Carlijn.
Meester gniffelt. 'Dat hoop ik ook. Binnenkort word ik papa. Dan zullen we eens zien of ik daar een beetje talent voor heb.'
'Maar hoe ontdek ik mijn unieke talent dan?' vraagt Esmée.
'Die zoektocht begint met de vraag: "Waar word ik blij van?"' Meester loopt naar het whiteboard en schrijft de vraag op.
'Ik word vooral blij van uitslapen in het weekend!' roept Finn.
Amira draait zich naar hem om. 'Dat is geen talent!'
Finn schiet in de lach. 'Dat rijmt!'
'Ik word megablij van wielrennen!' roept Fabio.
Meester glimlacht. 'Ja, voor jou is dat een makkelijke vraag, maar

zoals ik net al zei: niet iedereen weet nu al wat hij of zij later wil gaan doen. Daarom gaan we aan de slag met het project "Ontdek je talent".'
'Cool!' roept Carlijn.

'De komende weken krijgen jullie individuele en groepsopdrachten.'
'Indivi-wattuh?' vraagt Finn.
Meester kijkt de klas rond. 'Wie kan uitleggen wat individueel betekent?'
Amira's vinger vliegt de lucht in. 'Dat zijn opdrachten die je in je eentje uitvoert.'
Meester steekt zijn duim op. 'Helemaal goed! Verder gaan jullie in viertallen werken, zogenaamde subgroepjes.'
'Mogen wij samen?' Carlijn wijst naar haar drie vrienden.
Meester schudt zijn hoofd. 'Ik heb de groepjes al gemaakt en daar ga ik niets meer aan veranderen.'
Esmée kijkt teleurgesteld. 'Ah, jammer.'
'Vanmiddag starten we het project met een individuele opdracht. Nu gaan we lekker stoeien met cijfertjes. Pak jullie rekenboek er maar bij.'
'Wacht, meester. Ik heb nog een talent van mezelf ontdekt!' roept Fabio door de klas.
Meester kijkt hem nieuwsgierig aan. 'Vertel.'
'Te laat komen!'
Iedereen schiet in de lach.
De meester grinnikt. 'Ik weet niet of je daar nou zo blij mee moet zijn.'

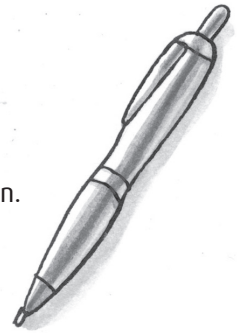
3. Ontdek je talent

Maandag, 12.13 uur

Na de middagpauze staan de groepsindelingen op het digibord.
'Nee, dat meen je niet! Ik zit bij Amira!' Carlijn zucht diep.
'Waarom is dat zo erg?' vraagt Esmée.
'Zij is superslim, joh. Bij haar voel ik mezelf altijd megadom.'
'Ze is best aardig, hoor,' zegt Marit.
'Wees blij dat je bij Amira in het groepje zit,' zegt Fabio.
Carlijn kijkt hem verbaasd aan. 'Hoezo?'
'Nou, zij weet alles, hoef jij niet na te denken.'
Carlijn schiet in de lach. 'Zo zou je het ook kunnen bekijken.'
Esmée stoot Carlijn aan. 'Wil je ruilen? Ik zit bij drie jongens.'
'Nee, bedankt. Dankzij Fabio's opmerking zie ik het weer helemaal zitten.' Carlijn gniffelt.
'Fabio, gap, we zitten bij elkaar in de groep!' roept Sem.
De twee jongens geven elkaar een *high five*. 'Dat wordt lachen!'
Marit zucht. 'Zat ik maar bij Sem.'
'Je bent toch niet meer verliefd op hem?' fluistert Esmée.
Marit haalt haar schouders op. 'Misschien nog wel een klein beetje.'
De meester klapt in zijn handen. 'Ga allemaal maar even zitten. Dan leg ik het project uit.'
Alle kinderen lopen naar hun plek.
'Vet balen dat we niet bij elkaar in de groep zitten,' fluistert Marit.
Carlijn knikt. 'Ja, heel oneerlijk.'
'Ik ga een klacht indienen,' zegt Fabio.
Esmée schiet in de lach. 'Ja, daar bereik je vast superveel mee.'
De meester gaat op de hoge kruk zitten. 'Vanmiddag gaan we beginnen met het project "Ontdek je talent". Aan de indeling van de subgroepjes kan niets worden veranderd.' Hij wijst naar het scherm.

‘Stomme indeling,’ moppert Esmée.
De meester kijkt haar aan. ‘Waarom vind je de indeling stom?’
‘Ik had liever zelf gekozen bij wie ik in het groepje zit.’
‘Ik ook!’
‘Ik ook!’
Alle kinderen beginnen door elkaar heen te roepen.
‘Stilte!’ roept meester.
Na een paar seconden is het muisstil in de klas.
‘Ik heb deze indeling heel bewust gemaakt. Tuurlijk snap ik dat je liever bij je vrienden in het groepje wilt, maar daar leer je niks van.’
‘Hoezo?’ vraagt Sem.
‘De kans is groot dat jullie volgend jaar niet meer bij elkaar in de klas zitten. Dan moeten jullie ook met andere leerlingen samenwerken. Daar kunnen jullie nu beter alvast aan wennen.’
‘Waarom moet altijd alles veranderen?’ vraagt Carlijn.
‘Omdat dat bij het leven hoort,’ antwoordt meester. ‘Nu weer terug naar het project: iedereen heeft een uniek talent gekregen. We zitten allemaal anders in elkaar en zijn weer ergens anders goed in.’
‘Waarom heeft niet iedereen hetzelfde talent?’ vraagt Marit.
‘Dat zou toch supersaai zijn? Dan zou bijvoorbeeld iedereen op wielrennen zitten en heel goed brownies kunnen bakken.’
‘Nou, ik zou het supertof vinden als iedereen zou wielrennen!’ roept Fabio.
Esmée geeft hem een mep. ‘Jij ook altijd met je wielrennen!’
Fabio duikt overdreven in elkaar.
De meester grinnikt. ‘Maar snappen jullie wat ik bedoel? Ik vind lesgeven heel leuk, maar we hebben niet alleen juffen en meesters nodig, maar ook bakkers, bouwvakkers, dokters en boeren. Kunnen jullie nog meer beroepen bedenken?’
‘Vuilnismannen!’ roept Kyra.
‘Zakenmensen!’ roept Marit.
‘Profvoetballers!’ roept Moniek.
‘Profwielrenners!’ roept Fabio.
‘Vrachtwagenchauffeurs!’ roept Finn.
‘Journalisten!’ roept Esmée.
‘Verpleegsters!’ roept Carlijn.

De meester steekt zijn duim op. ‘Klopt, al die beroepen zijn heel belangrijk.’
‘Maar geld verdienen is toch ook belangrijk?’ vraagt Esmée.
‘Ja, ik wil later miljonair worden!’ roept Sem.
Esmée rolt met haar ogen. ‘Dat is geen beroep!’
Sem kijkt haar plagerig aan. ‘Ik vind van wel!’
‘Geld is natuurlijk belangrijk, maar je moet je werk wel leuk vinden, anders houd je het niet vol. Je kunt alleen plezier in je werk hebben, als je iets doet wat je leuk vindt.’
‘Met wielrennen kan ik heel veel geld verdienen, dus dat zit wel goed!’ Fabio klopt op zijn borst.
‘Fabio!’ Esmée geeft hem weer een mep.
De kinderen grinniken.
Meester vertelt verder. ‘Hoe eerder je weet wat jouw unieke talent is, hoe beter. Want dat maakt het een stuk makkelijker om de school te kiezen die het best bij je past. Jullie krijgen van mij een schrijfopdracht.’ Meester wijst naar het digibord. ‘Het onderwerp is: “Waar word ik blij van?”. Het verhaal moet minimaal vierhonderd woorden tellen. Morgenmiddag moeten jullie het inleveren.’
‘Bleh, schrijven!’ roept Fabio. ‘Ik ga liever fietsen.’
Hij kijkt uitdagend naar Esmée, maar deze keer reageert ze niet.
Ze pakt pen en papier en begint meteen te schrijven.
‘Wat doe jij nou?’ vraagt Fabio.
Esmée rolt met haar ogen. ‘Schrijven, duh!’

4. Schrijver

Maandag, 14.38 uur

De vier vrienden steken het plein over naar de fietsenstalling.
'Poeh hé, ik vond die schrijfopdracht best lastig.' Carlijn zucht diep.
'Mijn verhaal was al in één minuut af!' roept Fabio.
Esmée kijkt Fabio verbaasd aan. 'Huh, maar er stond maar één regel op je blaadje.'
'Klopt, ik heb ook maar één zin nodig om te vertellen waar ik blij van word.'
'Van wielrennen!' roepen de drie meiden in koor.
'Precies! Dat heb ik opgeschreven: *Ik word blij van wielrennen*.'
Carlijn schiet in de lach. 'Dat zijn geen vierhonderd woorden, Fabio.'
'O, nou ja, dan schrijf ik er wel een paar raadsels bij. Ik heb trouwens nog een leuke: waarom zit er een stuur op je fiets?'
Esmée rolt met haar ogen. 'Waarom moet je het altijd over fietsen hebben?'
Marit grinnikt. 'Fabio, ik heb geen zin in raden, zeg het antwoord maar gewoon.'
Carlijn knikt.
Fabio grijnst. 'Oké, komt 'ie: omdat je anders de bel in je hand moet houden.'
Ze proesten het uit.
'Zet dat raadsel maar in je verhaal, krijg je vast een tien!' roept Marit.
'Dat denk ik ook!' Carlijn veegt haar ogen droog.
Fabio kijkt haar verbaasd aan. 'Moet je nou huilen?'
Esmée slaat een arm om Carlijn heen. 'Ja, ze wordt altijd emotioneel van jouw grappen.'
'Je kunt misschien ook nog iets schrijven over je fietsvriendinnetje Dionne,' zegt Marit.
Fabio schudt zijn hoofd. 'Dat is privé!'

'Ah, joh, wat boeit dat nou. De hele klas weet allang wie Dionne is.'
Fabio springt op zijn fiets. 'Het is nee en het blijft nee.'
De meiden rijden lachend achter hem aan.
'Esmée, hoe ging jouw schrijfopdracht?' vraagt Marit.
'Supergoed! Ik heb al iets meer dan vijfhonderd woorden.'
'Wow, echt? Dat is vet veel!'
'Ik word blij van schrijven.' Esmée glimlacht.
'Dat is dus jouw talent!'
'Ja, ik denk dat ik later schrijver wil worden. Of journalist, of zo. In ieder geval iets met schrijven.'
'Dus geen sprinter?' vraagt Fabio.
'Nee, atletiek vind ik echt superleuk, maar ja, er zijn er maar een paar die echt de top bereiken. Ik denk niet dat ik daarbij hoor.'
'Onzin, jij wordt de nieuwe Dafne Schippers!' roept Fabio.
Esmée schiet in de lach. '*Yeah right*!'
'Je kunt ook sportjournalist worden, kun je schrijven over atletiek.'
'Of sportverslaggever bij Studio Sport!'
Esmée gniffelt. 'Komt vast goed.'
'Dat weet ik wel zeker,' zegt Marit.
Dan neemt Carlijn het woord. 'Ik denk dat ik bakker wil worden. Maar dan moet je wel elke ochtend keivroeg je bed uit, dat lijkt me dan weer wat minder.'
'Ik denk dat ik dierenverzorger wil worden,' zegt Marit.
'Geen *prima ballerina*?' vraagt Esmée.
Marit schudt haar hoofd. 'Ik vind dansen leuk, maar niet leuk-leuk, zeg maar.'
Carlijn knikt. 'Leuk als hobby, maar niet als beroep. Dat heb ik met volleybal.'
'Precies. Maar dieren verzorgen lijkt me echt zo gaaf. Dieren zijn sowieso leuker dan mensen.'
'En bedankt!' roept Fabio.
Carlijn en Esmée schieten in de lach.
Marit gniffelt. 'Ik zie jullie niet als mensen, maar als vrienden.'
Fabio fronst zijn wenkbrauwen. 'Het zal wel aan mij liggen, maar ik zie het verschil niet.'

Wanneer ze de Kastanjestraat in rijden, zien ze dat het bestelbusje er nog steeds staat.
'Ik blijf het vreemd vinden.' Fabio staart naar het huis.
'Ach, laat toch, het zijn vast gewoon de nieuwe bewoners,' zegt Esmée.
'Ja, ze zullen alle buren binnenkort wel een keer uitnodigen om te komen kijken,' zegt Marit.
'Lijkt me tof!' zegt Carlijn.
Fabio schudt zijn hoofd. 'Ik weet zeker dat er meer aan de hand is, dat voel ik gewoon!'
'Zullen we aanbellen?' vraagt Marit.
'Nee joh, doe normaal!' roept Fabio.
'Waarom niet?' vraagt Esmée.
'Dit moeten we heel voorzichtig aanpakken,' zegt Fabio.
Marit grinnikt. 'Fabio heeft een nieuw talent ontdekt: speurneus!'
Carlijn en Esmée schieten in de lach.
'Als hij mislukt als profwielrenner, kan hij altijd nog bij de recherche gaan werken.'
'Ja ja, lach maar,' mompelt Fabio. 'En trouwens, ik word de beste wielrenner ooit!'
Carlijn grinnikt. 'Tuurlijk, weten we toch.'
'Morgenvroeg honden uitlaten?' vraagt Marit.
'Check!'
'Ik ben er ook bij, tot morgen!'
'*Si*[3], Vlekkie en ik gaan ook mee. *A domani*[4]!'

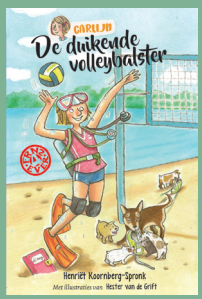
De geheime operatie

Marit, Fabio, Carlijn en Esmée zitten bij elkaar in groep 8 en appen heel wat af in hun appgroep FRNZ4EVER. Als meester Wasknijper vraagt wat ze later willen worden, gaan de vier vrienden op zoek naar hun talent. En alsof dat nog niet ingewikkeld genoeg is, hebben ze ook nog een mysterie te ontrafelen. Want wat spoken die geheimzinnige, nieuwe buurvrouwen toch uit? De vriendengroep begint een geheime operatie om dat tot op de bodem uit te zoeken!

Ook leuk om te lezen

ISBN 9789026624759 NUR 283

9 789026 624759

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

Christelijke Kinderboeken